

## Arrest

nr. 58 558 van 25 maart 2011  
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 januari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERBEKE, die loco advocaat P. MASUREEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 februari 2005 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13).

1.2. Op 16 februari 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 17 maart 2005 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 28 augustus 2006 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. Op 9 september 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen voormelde beslissing van de commissaris-generaal bij arrest nr. 15 733.

1.3. Op 1 oktober 2008 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 18 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 23 september 2009 actualiseert verzoeker deze aanvraag.

1.5. Op 3 september 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in het punt 1.4. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond. Deze beslissing wordt verzoeker, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 5 januari 2011. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

- de eerste bestreden beslissing:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2008 met aanvulling op*

*23.09.2009 werd ingediend door :*

*(K. M.) (R.R.: (...))*

*nationaliteit: Bangladesh*

*geboren te (...) op (...)*

*adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.*

*Redenen:*

*Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 16.12.2008 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (artikel 3 en 8 EVRM, vrees voor vervolging) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.*

*Betrokkene is in België aangekomen op 13.02.2005 en vroeg asiel aan op 16.02.2005. Deze aanvraag werd afgesloten op 28.08.2006 met een beslissing ‘niet erkend’ door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 29.08.2006. Betrokkene ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die deze beslissing bevestigde op 09.09.2008. De duur van de asielprocedure, met name 3 jaar en 7 maanden, is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000)*

*Betrokkene beroept zich door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie, op het criterium 2.8.B.*

*Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel hiervoor in aanmerking kunnen komen maar, om hierop aanspraak te kunnen maken moet een geldig arbeidscontract voorgelegd worden. Niettegenstaande het feit dat hij een arbeidscontract voorlegt opgesteld op 26.08.2009 voor 1 jaar, voldoet het loon niet aan de voorwaarden. Volgens het voorgelegde contract bedraagt het loon immers 1347,89 euro per maand voor een arbeidstijdregeling van 38uur per week. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro per maand voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 42 jaar oud, °15.12.1968)*

*(Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8.B van de vernietigde instructies van 19.07.2009.*

*Het feit dat betrokkene sinds februari 2005 in België verblijft, getuigenisverklaringen voorlegt, Nederlandse lessen gevolgd heeft, Engels en Frans spreekt, een cursus maatschappelijke oriëntatie en inburgeringscursus gevolgd heeft en het feit dat hij actief is in de Brusselse gemeenschap van Jehova's getuigen, kan niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19.07.2009.*

*Het feit dat betrokkene een oud arbeidscontract, zijn arbeidskaart C en loonfiches voorlegt kan niet aanzien worden als een grond tot regularisatie daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 09.09.2008 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.*

*Ten slotte wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*

*Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig)dagen na de kennisgeving.*

*Reden van de maatregel:*

*De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

*Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen op datum van 09.09.2008.*

*Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 07.10.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land"*

*- de tweede bestreden beslissing:*

*"In uitvoering van de beslissing van Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid van 03/09/2010 wordt aan (K.M.)*

*geboren te Bakergong / Bangladesh op (...)*

*van bangladesh nationaliteit, .*

*het bevel gegeven om uiterlijk op 04/02/2011, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (artikel 7 alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen op datum van 09/09/2008. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 07/10/2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."*

## **2. Over de ontvankelijkheid**

2.1 Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker enkel middelen aanvoert gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoeker voert geen middelen aan gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Derhalve is het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 5 januari 2011.

### 3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat gesteund is op *“de schending van artikel 6 van de Wet betreffende de arbeidsovereenkomst van 3 juli 1978 en de artikelen 11 en 31 van de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968 juncto artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988; de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; een manifeste beoordelingsfout; de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.”*

Ter adstructie van zijn middel betoogt verzoeker als volgt:

#### *“Eerste onderdeel*

*Verwerende partij werpt op dat “(…)”*

*Het loon wordt echter niet alleen bepaald door de individuele arbeidsovereenkomst, maar tevens door intersectoriële en sectoriële collectieve arbeidsovereenkomsten (artikel 31 van de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968).*

*Vermeldingen in de individuele arbeidsovereenkomst die strijdig zijn met deze collectieve arbeidsovereenkomsten zijn nietig en dienen als niet geschreven gehouden te worden (artikel 11 van de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968 en artikel 6 van de Wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978).*

*Krachtens artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 wordt “een gemiddeld minimum maandinkomen van €1.387,43 gewaarborgd aan de werknemer (van 21 jaar of ouder die normale voltijdse arbeidsprestaties verrichten krachtens een arbeidsovereenkomst)”.*

*De vermeldingen in de individuele arbeidsovereenkomst die de heer K. {..} heeft gesloten op 26 augustus 2009 met de BVBA BD Food, die in strijd zijn met artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 dienen dus als niet geschreven gehouden te worden (artikel 6 van de Wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978 en de artikelen 11 en 31 van de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968).*

*De BVBA BD Food zal bij gevolg hoedanook het gemiddeld minimum maandinkomen van €1.387,43 zoals vastgelegd in artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 dienen uit te betalen.*

*De heer K. {..} is dus wel degelijk in het bezit van een arbeidsovereenkomst voor minstens één jaar en met een salaris dat niet lager is dan het wettelijk minimumsalaris, zoals de instructie van 19 juli 2009 in haar punt 2.8.B voorschrijft.*

*Verwerende partij heeft dus bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 6 van de Wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978 en de artikelen 11 en 31 van de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968 juncto artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 geschonden.*

#### *Tweede onderdeel*

*Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.*

*Om na te gaan of de identiteit van een aanvrager van een verblijfsmachtiging zeker is, dient de Staatssecretaris rekening te houden met alle elementen waarover hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing beschikt. Noch de redactie van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch de memorie van toelichting bij dit wetsartikel sluiten het algemene principe uit dat het bestuur op het*

*ogenblik dat het een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover het op dat moment beschikt (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 19 april 2010, nr. 41.765, [www.rvv-cce.be](http://www.rvv-cce.be)). Zoals reeds uiteengezet, dient de individuele arbeidsovereenkomst die de heer K. {...} heeft gesloten met de BVBA BD Food te worden gelezen in overeenstemming met de huidige Belgische sociale wetgeving, met inbegrip van artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43.*

*De Staatssecretaris heeft de materiële motiveringsplicht geschonden door geen rekening te houden met de Belgische sociale wetgeving.*

*Derde onderdeel*

*De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij een beslissing neemt. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie.*

*De Staatssecretaris heeft hierin gefaald -of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt – aangezien hij zijn beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek of minstens zonder acht te slaan op de Belgische sociale wetgeving.*

*De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoeker.*

*Vierde onderdeel*

*De regularisatieaanvraag van de heer K. {...} op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de instructie van de regering van 19 juli 2009 werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.*

*Zoals reeds uiteengezet voldoet betrokkene wel degelijk aan het criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009.*

*Verwerende partij heeft dus bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden."*

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 en dat hij hiervoor een arbeidscontract voorlegt en dat het brutomaandloon 1347,89 euro zou bedragen, dat het wettelijk bepaald minimum echter 1387,49 euro bedraagt voor een persoon ouder dan 21 jaar, dat verzoeker bijgevolg niet voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009, dat het feit dat verzoeker sinds 2005 in België verblijft, Nederlandse lessen heeft gevolgd, Engels en Frans spreekt, een cursus maatschappelijke oriëntatie en inburgeringscursus gevolgd heeft en het feit dat hij actief is in de Brusselse gemeenschap van Jehova's getuigen niet weerhouden kan worden als een grond voor regularisatie, dat deze elementen niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009, dat verzoeker een oud arbeidscontract, zijn arbeidskaart C en loonfiche voorlegt wat niet aanzien kan worden als een grond van regularisatie daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgerond, dat de asielprocedure werd afgesloten op 9 september 2008 zodat tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied vervalt en dat wat het door verzoeker aangehaalde argument dat hij nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven mag verwacht worden dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de

materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. In casu werd de aanvraag van verzoeker ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft ervoor geopteerd om de wijze waarop hij wenst dat van deze discretionaire bevoegdheid gebruik wordt gemaakt te verduidelijken in een beleidsrichtlijn.

Uit het door verzoeker op 22 september 2009 ingevulde typeformulier regularisatieaanvraag blijkt dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit criterium vereist onder meer bewijzen van een ononderbroken verblijf in België sinds ten laatste 31 maart 2007, een kopie van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst, waarbij deze arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimaal 1 jaar ofwel van onbepaalde duur moet zijn en een salaris moet bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen.

De bestreden beslissing antwoordt dat het maandloon in het arbeidscontract dat verzoeker bijbrengt slechts 1347,89 euro zou bedragen terwijl het wettelijk bepaalde minimumloon voor een persoon ouder dan 21 jaar 1387,49 euro per maand bedraagt. Bijgevolg voldoet verzoeker niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

In de bestreden beslissing wordt ook geantwoord op de andere elementen die verzoeker heeft aangevoerd maar verzoeker betwist deze motivering niet.

Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat de arbeidsovereenkomst die hij heeft voorgelegd neerkomt op een maandloon van 1347,89 euro. Verzoeker betwist ook niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat het wettelijk bepaalde minimumloon in zijn geval 1387,49 euro bedraagt. Verzoeker stelt echter in zijn verzoekschrift dat het loon niet alleen wordt bepaald door de individuele arbeidsovereenkomst, maar tevens door intersectoriële en sectoriële collectieve arbeidsovereenkomsten. Bovendien zijn vermeldingen in de

individuele arbeidsovereenkomsten die strijdig zijn met collectieve arbeidsovereenkomsten nietig en dienen deze voor niet geschreven te worden gehouden. De BVBA BD Food zal bijgevolg het gemiddelde maandinkomen van 1387,43 euro dienen uit te betalen. Verzoeker betoogt bijgevolg wel degelijk in het bezit te zijn van een arbeidsovereenkomst voor minstens één jaar en met een loon dat niet lager is dan het wettelijk minimumloon, zoals de instructie van 19 juli 2009 in punt 2.8.B voorschrijft. Verzoeker vervolgt dat de staatssecretaris de materiële motiveringsplicht geschonden heeft door geen rekening te houden met de Belgische sociale wetgeving en dat de staatssecretaris de zorgvuldigheidsverplichting heeft geschonden, of minstens een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt door een beslissing te nemen zonder enig onderzoek of minstens zonder acht te slaan op de Belgische sociale wetgeving. Verwerende partij heeft aldus bij het nemen van de bestreden beslissing het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Uit het administratief dossier, meer bepaald het typeformulier regularisatieaanvraag dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingevuld bijbracht, blijkt dat verzoeker aankruiste dat hij voldeed aan de voorwaarde: “werk + duurzame lokale verankering”. Hieronder stond het volgende:

*“Werk + duurzame lokale verankering: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:*

*(...)*

*-Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minimum een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris).”*

De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker op de hoogte was van het feit dat het loon niet lager mocht zijn dan het wettelijk minimumsalaris. Het argument van verzoeker dat het loon dat zijn werkgever dient te betalen sociaalrechtelijk niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon maakt niet dat het feitelijk bedrag dat voorkomt op verzoekers neergelegd arbeidscontract gelezen dient te worden als 1387,49 euro. Uit het bepaalde in criterium 2.8.B blijkt duidelijk dat het voorleggen van een arbeidscontract vereist wordt “*dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.*” Gelet op het feit dat het gemiddeld minimum maandinkomen dat wordt bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, 1387,49 euro bedraagt en gelet op het feit dat het loon dat verzoeker zou verdienen op basis van de door hem bijgebrachte arbeidsovereenkomst slechts 1347,89 euro bedraagt, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

De Raad merkt trouwens op dat verzoeker het gegeven dat hij minder zou verdienen dan het minimumloon, niet betwist en zelf stelt dat indien een bepaling in de arbeidsovereenkomst strijdig zou zijn met uitvoerbare CAO's deze nietig is en voor niet geschreven dient gehouden te worden.

In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad erop dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Zoals hiervoor werd uiteengezet, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker, gelet op het feit dat zijn loon lager is dan het wettelijk minimumloon, niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

Voor zover verzoeker meent dat hij met zijn arbeidsovereenkomst het recht heeft op het wettelijk minimumloon staat het hem vrij zijn werkgever te dagvaarden voor de daartoe bevoegde rechtbank, om zich aldaar te beroepen op de schending van “*de Belgische sociale wetgeving*” waaruit volgt dat “*een gemiddeld minimum maandinkomen van 1.387,43 euro gewaarborgd (wordt) aan de werknemer (...).*”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden omdat hij wel degelijk voldoet aan het bepaalde van het criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009. De Raad merkt op dat in casu de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid de instructie van 19 juli 2009 heeft toegepast en terecht oordeelde dat verzoeker niet voldeed aan

het criterium 2.8.B, waarop hij zijn aanvraag had gebaseerd. Verzoeker maakt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het enig middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER